

MOTÝL

Mária Hamzová

Dnes si tu
a zajtra...

Copyright © Mária Hamzová 2008
Design © Motýľ design 2008
Cover photo © Isifa 2008
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2008, 2009

ISBN: 978-80-89199-82-2

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2010

Mária Hamzová

DNES SI TU A ZAJTRA...

VYDAVATELSTVO MOTÝL

„Každý deň prežívam s pokorou...“

MIRIAM

Zobudil ju ostrý zvuk, ktorý sa jej vrezával priamo do mozgu. Načiahla sa a prstom zatlačila gombík. Prenikavý zvuk stíchol. Otvorila jedno oko, potom druhé. Za oknom už bolo svetlo, hoci nebolo ešte ani šesť hodín. S povzdychom si sadla a rukou si prehrabla vlasy. Zazívala. Aj keď ju myšlienka na dnešný deň vzrušovala, z postele vyliezala len veľmi ťažko.

Vošla pod horúcu sprchu. Po nej sa zakrútila do plášťa a uvarila si kávu. Vdýchla jej vôňu, usadila sa k nej a vyložila si bosé nohy na stoličku. Na mobil prišla správa:

Prvý deň v práci! Držím ti palec a posielam bozk.

Usmiala sa. Dalibor na ňu myslel. Určite to prežíva podobne ako ona. Je napätá i vzrušená. Má radosť i strach. Ako to dnes dopadne? Ako dopadnú jej ďalšie dni? Bude sa jej páčiť povolanie, ktoré si vybrala? Bude ju jej povolanie naplňovať? Nebude ľutovať krok, ktorý pred rokmi urobila?

Hodila posledný pohľad do zrkadla a vkĺzla do topánok.

Bolo príjemné, hoci trochu chladné septembrové ráno. Na uliciach ešte nebolo veľa ľudí, hoci sa dalo predpokladať, že čochvíľa povybiehajú z domov školáci s taškami. Neponáhľala sa, vychutnávala ten zvláštny pocit. Ide prvý raz do práce. Do ozajstnej práce po skončení školy. Ako často snívala so spolužiačkami o tom, že sa už konečne prestanú učiť po nespočetných nociach a naozaj budú pracovať! Aké to bude?!

Pred nemocnicou spomalila. Pozrela na nápis na budove. Vždy bol taký veľký? Koľkokrát prechádzala okolo a nikdy si to neuvedomila!

Srdce jej búšilo. Je tu. Konečne je tu! Vystúpila po schodoch a priblížila sa k neurologickému oddeleniu. Za ňou ticho, pred ňou sklenené dvere. Občas sa za nimi mihol tieň, zaškrípali kolesá vozíka, potom bolo znova ticho. Pohľadom hľadala zvonček. Prst sa jej

zatriasol, keď ho prikladala k tlačidlu. Ozval sa neprijemný hlasný zvuk. Takmer ako jej budík. Prešlo pár sekúnd, kým jej otvorila sestra.

– Čo si želáte? Návštevy sú až poobede, – povedala, keď si ju s chladom premerala.

– Ja... ja som... nová lekárka, – vydala zo seba so stiahnutým hrdlom.

– A nastupujete tu?

– Áno, dnes.

– Hm... Tak poďte, – povedala sestra a odstúpila.

Vošla na oddelenie a postavila sa k dverám. V rozpakoch a s narastajúcou neistotou sa obzerala okolo seba. Sestra sa medzitým kamsi stratila. Práve sa ocitla na pôde svojej novej práce, na svojom oddelení a v tejto chvíli vôbec nevedela, kam sa pohnúť. Pred pár týždňami jej povedali iba – prídte ráno, a bolo. Nič viac.

Ako sa začína nová práca? Ako sa tu začína deň? Má ísť za primárom? Hm, mohla jej poradiť aj sestra...

Po predlhej muživej chvíli sa otvorili dvere priamo oproti nej a vyšiel odtiaľ muž. Zamyslený, v bielom plášti, lekár? S nádejou na neho uprela zrak. On ju zaregistroval, až keď bol pri nej. Začudovane na ňu pozrel:

– Na čo tu čakáte?

– Ja... – odkašľala si zmätene a pokúšala sa odlepiť ťažký jazyk od podnebia. Ako môže tak rýchlo vyschnúť v hrdle?

– Vy ste tu nová? – predbehol ju. – Lekárka?

Prikývla. Aj tak by sa jej nepodarilo povedať nič zrozumiteľné.

Podal jej ruku: – Som Záhorecký. Bruno Záhorecký.

Štíhlou rukou vkĺzla do jeho veľkej a tvrdej dlane: – Belušová Miriam, teší ma, pán doktor, – podarilo sa jej zo seba vydať. Jej hlas mal napodiv pomerne čistý zvuk. Snažila sa na neho aj usmiať, hoci výraz jeho tváre vôbec nevyzeral prívetivo.

– Uhm... – prikývol. – No, poďte za mnou.

Napravila si kabelku na pleci a vďačne vykročila za ním. Celý čas, čo kráčali, sa jej ani raz neprihovoriť, či aspoň sa k nej otočil. Jednoducho šiel a bolo mu to jedno, či ho nasleduje. Jej to však neprekážalo. Pobehla, keď nestačila jeho rýchlemu kroku. Prešli po dlhej chodbe, na konci ktorej otvoril biele dvere.

– Nech sa páči, pani doktorka, tu mávame každé ráno o pol ôsmej sedenie.

Bola to nevel'ká miestnosť so stolom a niekoľkými radmi stoličiek.

Záhorecký si sadol do prvého radu, ona chvíľku váhala, nakon prešla na druhú stranu a sadla si na stoličku na konci. Trvalo niekoľko minút, kým sa miestnosť postupne naplnila. Nestačila dobre vnímať nové tváre, lebo čelila zvedavým pohľadom a rýchlo zdravila.

Záhorecký sa naklonil k jednej žene, čosi jej povedal a ukázal smerom k Miriam. Žena zašla k nej a sadla si na vedľajšiu stoličku. Podala jej ruku:

– Dobré ráno, pani doktorka, počula som, že k nám dnes nastupujete.

– Áno.

– Teší ma, ja som vrchná sestra Paprčeková, potom sa u mňa zastavte po sedení. Poviem vám pár vecí a inštrukcií, ako to u nás chodí, aby ste sa necítili taká stratená, dobre? Dúfam, že sa vám bude u nás dobre pracovať. Ale teraz musím ísť. Čakáme už len na primára. Zatiaľ sa majte.

– Ďakujem, – usmiala sa na ňu Miriam a hneď sa cítila lepšie. Konečne prívetivé slová.

Naklonila sa, aby videla na muža, ktorý práve prichádzal. Bol skôr nižší, s tmavými vlasmi a prísnou tvárou. Bez pozdravu si sadol za stôl.

Svoje prvé sedenie nevel'mi vnímala, všimla si svojich budúcich kolegov a snažila sa zapamätať ich tváre. Toto všetko sú lekári neurológovia? Bude s nimi pracovať každý deň? Musela si priznať, podľa tváří jej boli niektorí hneď sympatickí, na iných si bude musieť zrejme viac zvykať.

Spamätala sa, keď primár povedal jej meno. Bolo to príliš nahlas, preto ľakom takmer vyskočila. Alebo to opakoval, lebo ho prepočula ponorená do svojich myšlienok?!

– Pani doktorka, vítame vás na našom oddelení, aj v našom kolektíve. Dúfam, že sa vám bude medzi nami dobre pracovať. Budete na začiatku pracovať s doktorkou Vrbovskou, s otázkami sa obracajte na ňu. Ďalšie inštrukcie vám dá vrchná sestra.

Doktorka Vrbovská? Ktorá je to? Rýchlo prebehla očami po kolegyniach, ale to meno nevedela priradiť ani k jednej...

Ranná porada sa skončila. Všetci sa rozchádzali, ju čakala na chodbe vrchná sestra.

– Podťe, pani doktorka.

Zaviedla ju do svojej malej kancelárie. Povrtala sa v zásuvkách a skrinkách, povyberala zopár papierov a podala jej ich.

– Toto tu povypĺňajte a do konca týždňa prineste. Poroznášam to, kam bude treba, aby ste s tým nemali starosti. Prádlo máte?

– Prádlo? – nechápala Miriam.

– Prádlo, biele oblečenie, lekárske.

– Nemám... myslela som, že...

– Že to dostanete tu? – zvonivo sa zasmiala vrchná sestra. Bola to vysoká žena s ryšavo prefarbenými vlasmi a ostrým nosom. Pri smiechu ho dvíhala dohora. – Pani doktorka, tu to nie je ako za starých čias. Musíte si sama kúpiť tričká, nohavice, plášte aj obuv.

– Dobre, kúpim si to, – horlivo prikývla Miriam. Pripadala si hlúpo, že jej to nenapadlo skôr. Ako bude dnes pracovať... alebo dnes ešte nie?

– Nemáte tu nič so sebou?

– Veru nič, – priznala Miriam.

– Požičiam vám svoj plášť, potom mi ho vrátite, – vybrala zo skrinky poskladaný plášť a podala ho Miriam. – Všetko prádlo si označte, bude sa prať tu.

Miriam vzala plášť a vďačne pozrela na sestru. Hoci mala priostvý smiech, zdala sa jej príjemná. Ujala sa jej a ochotne jej všetko povysvetľovala. Dokonca aj plášť požičala. Už si nepripadala taká opustená. Ako odchádzala, všimla si, ako sa na ňu vrchná sestra usmieva. Zastala:

– Prosím vás, a ktorá je to tá doktorka Vrbovská?

– Priradili vás k nej, však? Je to doktorka s jazvami na ľavom líci. Nemôžete si ju pomýliť.

Doktorka s jazvami na tvári? Všimla si ju hneď, ako ráno vošla. Ľavé líce mala naozaj nepekné, často jej tam zabiehal zrak, uvažovala, ako sa jej to asi mohlo stať. Autonehoda? Pohľad na ňu nebol vôbec príjemný a spočiatku nechcela ani len dúfať, že by ju dali na starosť práve jej. Ako sa bude s ňou rozprávať, aby

ju nerozptyľoval pohľad na jej tvár?! Veľmi dúfala, že bude robiť s tou milou lekárkou, s dokonale upravenými vlasmi a mačacími očami, čo sa na ňu ráno neustále usmievala. Práve jej to sestra vyvrátila. Vzdychna si a prevrátila očami. Sestra si to všimla a znova sa zvonivo zasmiala:

– Pani doktorka, tu si na veľa vecí budete musieť jednoducho zvyknúť.

Pozrela na hodinky: – Chod'te si zložiť veci a pripravte sa, o desať minút sa začína vizita.

Miriam prechádzala chodbou oddelenia, v rukách zvierala plášť. Kde sa má zložiť? A ako sa má pripraviť? Znova začínala mať pocit, že sa stráca.

Dvere jednej izby sa otvorili. Vyšla lekárka a Miriam sa naskytol pohľad na jej ľavé líce. Vedela, že natrafila na tú „svoju“. Aj Vrbovská ju zbadala a usmiala sa. Miriam sa musela veľmi premáhať, aby necívela na jej líce a úsmev nasilu opätovala.

– Tak, pani doktorka, zdá sa, že začínať budete práve vedľa mňa, – podala jej ruku a neprestávala sa usmievať. – Poď'te, ukážem vám, kam sa zložíte, bude vizita.

Poslušne šla popri nej. Prešli do úzkej chodby mimo oddelenia, kde bolo niekoľko miestností.

– Toto je pracovňa primára Káčerika, tu sedí jeho zástupca Záhořecký, tu zase ostatní kolegovia, v tejto budeme my a tamto je izba doktorky Chovančikovej a Sone Hrošíkovej.

Zastali pri dverách a Vrbovská zapichla prst do tabuľky s menami: – Doktorka Marenčíková šla na materskú, nedávno.

Vošli do lekárskej izby. Nebola veľká, ale útulná. Tri skrine, stolík a kreslá. A pod malým oknom nízka pohovka.

– Tak vitajte, – znova sa usmiala Vrbovská, – nie je to tu veľké, ale netlačíme sa. Kľúče od tejto miestnosti majú všetky lekárky, lebo počas služieb tu prespávajú. Toto bude vaša skriňa.

Miriam si tam rýchlo zložila veci a kabelku a obliekla si plášť. Vrbovská ju zatiaľ trpezlivo čakala. Ako sa človek s takou hroznou tvárou dokáže tak pokojne usmievať?!

Vrátili sa na oddelenie. Ostatní lekári a sestry tam postávali a ticho medzi sebou debatovali. Keď ich zbadali prichádzať, postupne k nej prichádzali, predstavovali sa a podávali jej ruky. Pri

tom množstve úsmevov a hlasov si však zapamätala sotva polovicu mien. Doktorka Vrbovská stála medzitým pri doktorovi Záhoreckom, ktorý jej čosi šepkal a díval sa pri tom do zeme.

Sklené dvere buchli. Prichádzal primár Káčerík. Doktorke Miriam Belušovej sa začala prvá vizita...

DALIBOR

Vletela mu do náručia. Vysoký plecnatý muž ju náruživô pobozkal.

– Ahoj, Dalibor!

– Mirka!

Zašli do kaviarne na námestí a objednali si kávu a zákusky.

– Tak čo, hovor, ako bolo v práci? – pýtal sa Dalibor, len čo si oblizli pery od šľahačky.

– No, ešte neviem, ešte sa tam len orientujem.

– Päť dní sa len orientuješ?

– Zatiaľ len pozorujem zvyklosti. Kedy je sedenie, kedy veľká vizita, kedy malé vizity, ako sa prijíma, prepúšťa... vždy mám migrénu, keď prídem domov.

– A čo šéf, aký je?

– Primár Káčerík?

– Tak sa volá?

– Tak. Nevie. Malý, trochu tučný a trochu plešatý. Nič viac. Vidím ho len na vizite a na sedeniach. Inak sme spolu veľmi nehovorili.

– A ostatní?

– Všetci sú akísi uponáhľaní. Rýchlo chodia, rýchlo hovoria, rýchlo akosi všetko riešia, nestačím to vnímať. Dúfam, že raz sa do toho dostanem aj ja.

– A muži? Akí sú tam muži? – spýtal sa Dalibor napoly sprisahanecky, napoly potmehúdsy.

– Muži? – zasmiala sa Miriam, – tuším začínaš žiarliť! A to som tam len pár dní!

– Vieš dobre, že som veľký žiarlivec!

– Nemusíš byť, na tomto oddelení naozaj nie je jediný, za kým

by sa oplátilo obzrieť, – povedala a upila si z kávy. Bola to pravda, naozaj sa jej tam jediný muž nezdal hodný pozornosti. Okrem toho bola viac zaujatá prácou ako pozorovaním mužského osadenstva oddelenia.

– Sú tam starí? Mladí?

– Aj takí, aj takí, – schrúmala sušienku priloženú ku káve a odložila tanierik s prázdnu šálkou nabok. – Uvidíme, ako bude. No ženy sú tam rozhodne zaujímavé. Je tam jedna doktorka, hneď som si ju všimla. No otras. Bachratá ako slon a nemožne sa oblieka. Ešte aj to meno jej sedí. Hrošíková. Všetko nosí výstredné a robí ju to ešte širšou. Zato doktorka Chovančíková, tá má naozaj vkus, – rozhovorila sa Miriam o kolegyniach. – Ale robím s takou jednou otrasnou doktorkou, Vrbovská sa volá, neviem, prečo ma priradili práve k nej. Radšej ma mohli dať k Jane, s ňou by sa mi určite lepšie pracovalo. Myslím, že by sme si lepšie padli do nôty.

– Prečo je otrasná? – zaujímalo Dalibora. Aj on dojedol zákusok a počkal, kým obsluha odnesie tanieriky. Potom znovu uprel oči na Miriam: – Je protivná?

– Nie, protivná nie je, naopak, ale... neviem to vysvetliť, no... – Miriam premýšľala, ako svoje pocity čo najlepšie definovať. – Má znetvorenú a zjazvenú tvár, ľavé líce. Vyzerá to hrozne a mne tam stále behajú oči, cítim sa mizerne, lebo mám pocit, že si to všimla. Necítim sa skrátka dobre...

Pomaly sa presúvali mestom. Dalibor objímal Miriam okolo pliec. Tej neschádzala z mysle Vlasta Vrbovská. Koľko mohla mať rokov? Vyzerala na štyridsať, no Miriam uvažovala, či nemá aj menej. Starší vyzeral totiž kúsok jej tváre, presnejšie iba ľavá časť. Bola zjazvená a pôsobila škaredo, hoci sa plastický chirurg určite veľmi snažil. Ale čo sa jej stalo? Táto otázka Miriam dráždila. Nikto jej to nepovedal a ona nemala odvahu pýtať sa.

– Si sama? – spýtal sa jej do ucha Dalibor a prerušil tak jej myšlienky.

– Sama, – usmiala sa, – mala prísť ešte jedna nájomníčka, ale zatiaľ som sama. A možno ani nepríde, čo by som celkom uvítala. Mám teda celý byt pre seba.

– Už sa teším...

- Tak čo, aké je to byť lekárkou?
- Podľa prvého týždňa jednoznačne únavné.
- Chodíš v bielom plášti a sypeš zo seba diagnózy.
- Podľa prvého týždňa to také jednoduché veru nie je.

Boli v jednoizbovom byte, ktorý mala Miriam v prenájme a ležali nahí na posteli.

– Je práca v nemocnici lepšia ako premýšľanie nad termínmi skúšok?

– Neviem, ešte neviem, – povedala Miriam. Pamätala si na svoje slová, keď nadávala na nekonečné učenie a skúšky a tešila sa, keď začne robiť a zarábať. Teraz mala pocit, že s tým hodnotením by mala jednoznačne počkať. – Prosím ťa, nehovorme stále o mne a mojej robote. Povedz mi konečne niečo nové ty. Kedy sa vám začína semester?

– O dva týždne. Vybavujem si internát. Tiež sa celkom teším, keď bude s tým všetkým pokoj a prestane učenie.

– Viete, v akom poradí budete mať štátnice?

– Ešte nie. Dúfam, že interná bude ako prvá. Nech mám s ňou pokoj.

Miriam k nemu otočila tvár: – Nebaví ťa veľmi, čo?

– Veru nie, veď to vieš. Budem chirurg. A potom... – Dalibor sa na okamih zamyslel.

– A potom budeš plastický chirurg, – predbehla ho Miriam.

– O tvojich snoch viem.

– To nie sú sny, to sú plány.

– A aký je v tom rozdiel? – pozrela na neho.

– Sny často ostávajú snami, v pozícii predstáv, sú len pre deti a slabých. Ja hovorím o svojich plánoch.

Pozorovala mu plné, pekne krojené pery. Túto jeho rozhodnosť a cieľavedomosť milovala. Prešla mu po tvári prstom:

– Vieš, že si veľmi sebavedomý?

– To je dobré, nie?

– Čo keď... – chcela povedať „narazíš na hubu“, ale včas sa zháčila. Mohol by sa uraziť.

– Čo?

– Čo keď ti to nevyjde?

– Prečo by to nemalo vyjsť?

– No... neviem. Všeličo sa môže stať. Napríklad... čo keď nebude miesto chirurga akurát voľné?

– Nemocník je dosť, kdesi len miesto bude. A aj keď nie hneď, ja predsa trpezlivosť mám. A nakoniec budem plastický chirurg, to som si istý.

– Hej, a budeš celebritám operovať nosy a zadky.

Dalibor sa spokojne usmial: – Napríklad.

– A tvoriť obrovské silikónové prsia.

– Napríklad.

– A ja budem žiarliť.

– Žiarliť? Prečo?

– Lebo budeš medzi peknými ženami, ktoré budú chcieť byť ešte krajšie.

Mladý muž sa nadúval ako kohút. Priam sa videl, ako bohaté celebrity stoja pred jeho kanceláriou a bijú sa o to, komu ako prvému urobí čelo či tvár krajšou.

– Ale najprv sa pokúsiš dostať sem, nie?

Pobozkal ju na ústa: – Jasné, kam by som šiel? Už o pár mesiacov sa budem snažiť získať informácie o miestach čo najbližšie sem. Ak by to predsa len nevyšlo, prišla by si za mnou, nie?

– Za tebou aj na kraj sveta.

Prevalil sa na ňu: – A potom sa vezmeme.

– Vezmeme?

– Vezmeš si ma, nie? – tváril sa začudovane.

Usmievala sa: – Možno.

– Možno?! Ako to myslíš... možno?

– Nechcem sa vydávať.

– Vôbec?

– To som nepovedala.

– Tak...?!

Objala ho okolo krku. Bolo úplne samozrejmé, že len s ním plánovala svoju budúcnosť, ale neobťažovala ho a nevtierala sa mu. Boli dosť dlho spolu na to, aby sa poznali a rozumeli si aj bez slov. Ich láska už kadečo preskákala a bola utužená dosť.

– Keď budem chcieť a budem mať na to chuť.

– Dobre, – zašepkal jej do ucha, – v tom prípade som ti úplne k dispozícii...

Večer sedeli v županoch pred televízorom, chrúmali čipsy a zapíjali bielym vínom. Miriam si uvedomovala, ako jej je dobre. Robí odbor, ktorý si vždy vysnívala, sedela vedľa muža, s ktorým chcela prežiť svoj život. Nevedela si vedľa seba predstaviť iného, ved' aj jej rodičia už brali Dalibora ako zaťa. Dokonca mu požičali peniaze, keď si chcel kúpiť staršie auto, aby sa mu lepšie dochádzalo do školy. A tiež boli jednoduchšie aj ich stretnutia.

– Auto funguje?

– Funguje, – naklonil sa k nej a pobožkal ju na ústa, – je úžasné. Nevieš si predstaviť, aké je to super, keď nemusím strácať čas cestovaním vlakmi, autobusmi a čakaním na spoje. Som vaším veľmi vďačný, že mi požičali.

– To je predsa jasné. Ved' si takmer v rodine.

– A peniaze? Nepotrebujú ich?

– V pohode, o tom sme predsa hovorili. Netreba to vracať hneď. Ja ti verím a naši tiež. Ved' ani nezarábaš, tak čo?

RANNÉ SEDENIE

Čas plynul v pochmúrnom jesennom počasí. Snažila sa zvykať si na prácu s pacientmi, na systém na oddelení, pozorovala doktorku Vrbovskú, ako pacientov vyšetruje, ako sa s nimi zhovára, akú im predpisuje liečbu, ako ich prepúšťa. Čo jej nebolo jasné, to jej Vrbovská ochotne vysvetlila. No keď vchádzali do izieb, veľmi jej prekážalo, že si mýlila nielen mená pacientov, ale aj diagnózy. Keď sa celá nervózna zverila Vrbovskej, tá ju s úsmevom upokojila, že na začiatku to tak býva vždy. Neveľmi tomu verila, lebo sa jej to zdalo čoraz horšie. O to viac, že pacienti na izbách sa rýchlo striedali. Prichádzali nové mená, nové diagnózy a nová liečba. Domov sa vracala neskoro večer a únavou takmer padala na nos. Túžila sa zavrátať do perín a zabudnúť na rušný deň v práci. No z posledných síl vyťahovala knihy a snažila sa doštudovať veci, s ktorými sa v ten deň stretla. No hocako bolo jej odhodlanie pevné, zväčša sa budila s hlavou medzi stránkami a hlbokou nocou za oknami. Odhodila knihu na zem a nastavila si budík. A ráno strapatá pred zrkadlom skonštatovala, že aj keď nič neprečítala, aspoň

sa dobre vyspala. Možno to príde samo a bude jej všetko jasnejšie. Že jej nebude toľko vecí neznámych a nebude mať taký kolotoč v hlave. A bude do práce prichádzať s takou ľahkosťou ako Vlasta Vrbovská.

Hm, Vlasta Vrbovská... Vlasta... Miriam vycerila na seba v zrkadle zuby. To bola ďalšia vec, na ktorú si neúspešne zvykala. Hoci si Vlastu ako lekárku vážila, stále mala pred ňou ostych, či vlastne pred jej tvárou. Nechápala, ako sa ktokoľvek môže cítiť dobre v prítomnosti Vlastinej znetvorenej tváre, či dokonca hovoriť s ňou a ovládať oči tak, aby nesmerovali na jej ľavú stranu. Jej tvár... jednoducho sa nedá nevšimnúť si ju, nedá sa upierať zrak inam ako na jej ľavé líce, nedalo sa jej menej nervózne odvrátiť pohľad, ako to robila ona. Snažila sa o to celé dni, no lepšie to nebolo. Prečo ju dali akurát k nej? Nemohli ju dať k niekomu inému? Napríklad k Jane Chovančíkovej. Veľmi príjemná lekárka s úžasnými vedomosťami. A s dokonalým vystupovaním. Nemohlo byť človeka, na ktorého by Jana neurobila dobrý dojem. Komunikatívna, rada sa rozprávala. Miriam ju mala veľmi rada. Jana si s ňou ihneď potykala, živo sa o ňu zaujímala a zhovárala sa s ňou, akoby sa poznali roky. Škoda, že nepracujú spolu. Určite by to bolo lepšie. Pre ňu a aj pre Vlastu Vrbovskú. Lebo vedela, že ona si jej pohľady nemohla nevšimnúť...

Obliekla si vetrovku a vykročila do mimoriadne studeného rána.

Blížil sa čas ranného sedenia. Asi tam bude dnes prvá. Jasne cítila na očiach nízky tlak, ktorý jej tlačil viečka dolu. Iba silná káva ju dnes dokáže prebrať. Sadla si na svoje miesto a myslela na to, kde si ju vypije. Asi znova u Jany. Aj tak sa tam najradšej zdržiavala. Lepšie ako pri Vlaste, ktorá bola väčšinou ticho.

Prišiel Kamil Hromádka a kývol jej hlavou na pozdrav. Mladý lekár, pracuje na oddelení tri roky. Predtým pracoval na chirurgii, no nepáčilo sa mu tam. Tak presedlal na niečo menej krvavé, ako občas hovorieval. Zatiaľ spolu prehovorili iba pár slov, lebo keď sa nevenoval pacientom, celý čas sedel pri počítači a čosi hľadal na nete.

Za ním šiel doktor Mikuláš Trnkovec. Ani s ním toho veľa nehanovorila. Zhrbený pán s bielymi vlasmi, ktorý mal len rok do dôchodku. Mal iba troch pacientov na oddelení, ostatný čas sedel v EEG laboratóriu a venoval sa pacientom s epilepsiou.

Vošla Jana. Usmiala sa na všetkých okolo a mierila k svojmu miestu. Miriam vstala a posunula sa, aby mohla prejsť. Jana sa usadila sťa pávica. Svieža, dokonale naličená. Miriam si pri pohľade na ňu spomenula na svoje nemožné vstávanie a vedela, že ona taká nikdy nebude.

Zjavil sa doktor Záhorecký. Pri pohľade na neho teatrálnie prevrátila očami a jej tvár nadobudla kyslý výraz. Tušilala, že si to nevšimne. On si ju vlastne vôbec nevšimal. Sedel k nej bokom a keďže nepozeral na ňu, mohla si ho poobzerať. Nemohla mu prísť na chuť. Bol to vyšší plecnatý muž so sem-tam prešedivenými vlasmi. Na prvý pohľad pôsobil staršie, no ako sa dozvedela, nemal ani štyridsať. Bol zamračený a vyzeral, akoby večne o niečom premýšľal. Bol to síce on, na koho narazila ako na prvého z lekárov a ktorý ju sem doviedol, no odvtedy spolu neprehovorili. Vnímal ju hádam menej ako vzduch, ktorý dýchal. Aj teraz. Hoci pozdravil všetkých prítomných a malo to asi platiť aj pre ňu, pripadalo jej to ako pozdrav z nutnosti. Ak mala v prvý deň úžasný pocit, že sa jej ujal a pomohol, postupne nadobúdala presvedčenie, že na jej existenciu úplne zabudol. A možno aj na všetkých. Lebo sedel namrzene ako vždy a hľadel do akéhosi chorobopisu. No nič to. Veď ho nepotrebuje. Má predsa Janu a... vlastne aj Vrbovskú.

Vzdychla si a znova sa postavila, aby uvoľnila miesto doktorke Vrbovskej. Načahovala sa za vypínačom. Nedočiahla, tak Miriam stlačila vypínač za ňu. Vlasta sa na ňu usmiala a poďakovala. Miriam odpovedala – nie je za čo a rýchlo sa odvrátila inam.

Z chodby sa niesol veselý smiech a bolo jasné, koho medzi dverami uvidia. Soňu Hrošíkovú. Jej zavalité telo zaplnilo takmer celé dvere, keď vchádzala do miestnosti.

– Dobré ráno, vospolok! – zvolala veselo na ostatných, akoby nebolo upršané ráno, ale teplý letný deň.

Nikto sa nenamáhal jej odpovedať, iba Záhorecký čosi zamrmlal. Keď prechádzala okolo neho, čosi mu šepľala, na čo on zareagoval čímsi, čo by sa s obrovskou dávkou fantázie dalo pokladať aj za úsmev. Znova sa prenikavo zasmiala a usadila sa na svojom mieste.

Ako posledný vošiel primár Káčerík, s rastúcim bruchom a pomaly rednúcimi vlasmi. Dnes mal výnimočne strapaté vlasy a vyzeral, že už-už neovládne zívanie. Keďže mal službu, dalo sa

tušiť, že nebola veľmi pokojná. Sadol si na svoje miesto, za ním cupkala vrchná sestra a niesla mu kávu. S mrzutým poďakovaním si ju vzal, usrkol si a položil pred seba. Potom zdvihol pohľad, prešiel zrakom po svojich kolegoch, či sú už všetci. Ranná porada lekárov sa mohla začať.

Najprv boli zreferované služby z víkendu, ako posledný rozprával primár. Potom informoval o novinkách z piatkovej porady. Nakoniec, keď to už vyzeralo, že porada sa končí a všetci sa už dvíhali na odchod, primár im naznačil, aby ešte ostali a komusi kývol. Spoza ich chrbtov sa ozval šuchot a všetci sa otočili tým smerom. Dopredu k primárovi prechádzal vysoký mladý muž. Primár sa postavil, s úsmevom naňho pozrel a chytil ho za rameno:

– Predstavujem vám doktora Valenta, nášho nového kolegu. Skončil s červeným diplomom. Rok po skončení medicíny pracoval v Anglicku, teraz nastupuje k nám. Vitajte u nás, pán kolega, dúfam, že sa medzi nami budete cítiť dobre a verím, že vaše skúsenosti z britských nemocníc uplatníte aj tu.

– Samozrejme, pán primár, – samolúbo sa usmial Valent a smelo preletel očami po osadenstve. Pri tom úsmeve prítomné dámy zavzdychali a páni sa mračili. Bol to úsmev modela. Dokonalá tvár, dokonalé zuby a pod ľahkým kabátom sa dalo tušiť aj dokonalé telo. Keď Valent videl pohľady, ktoré viseli iba na ňom, ešte viac sa vypál, takže primár popri ňom vyzeral ešte menší, starší a pupkatejší.

No a čo, pomyslela si Miriam pri pohľade na Valenta. Čo má byť?! Aj ona má diplom, nie síce červený, ten ju minul o vlások, a aj ona strávila rok v Anglicku. Hoci nie v britskej nemocnici, iba v rodine ako auperka. A nikomu to nevešala na nos.

– Dobre, pán kolega, choďte. Pomôže vám tuto kolega Záhorecký, pre začiatok budete pracovať spolu a tiež vrchná sestra Paprčeková. A pokiaľ by bolo treba, pokojne sa obráťte aj na mňa.

Vrchná sestra okamžite prikývla, Záhorecký sa pomrivil na stoličke, napokon však prikývol aj on.

Miriam sa v duchu odula. Toľko srdečnosti a úsmevov sa jej neušlo, keď nastupovala! Primár jej veru neodporučil seba, keby niečo potrebovala! Odporučil jej Vlastu a hotovo! Viac sa o ňu nezaujímal. S niektorými vecami si musela poradiť jednoducho

sama. Presne ako povedala vrchná sestra v deň jej nástupu. No nič, zvykala si aj na to. Taký je jednoducho svet mužov...

Porada sa skončila a lekári sa začali rozchádzať. Prechádzali po chodbe do svojich lekárskejších izieb. Plánovala ísť k Jane. Uvarí kávu jej aj sebe. Do izby k Vrbovskej sa jej vôbec nechcelo. Pozrela na hodinky. Bude mať pár minút aj na raňajky... mierila na svoju inšpekčnú izbu, aby si vzala chlieb. Vezme si ho a zmizne. Hádám to stihne skôr, kým tam príde Záhorecký. To bol ďalší z dôvodov, prečo sa na svojej izbe zdržiavala minimálne. Doktor Záhorecký si často prišiel vypiť kávu práve k Vlaste. Bolo to čudné, nechápala, aký majú títo dvaja medzi sebou vzťah. Ona sa im obom vyhýbala. Záhoreckého nechápala, ako sa môže cítiť dobre v prítomnosti Vlastinej znetvorenej tváre, či dokonca hovoriť s ňou a nezazerať na jej ľavé líce.

Vzala si z chladničky chlieb a ponáhľala sa k Jane. Bolo to tesné, lebo len čo zatvorila dvere, videla, ako sa blíži Bruno Záhorecký s Vlastou...

Spomínala, ako zvláštno vošiel k nim Záhorecký po prvýkrát. Bolo to pár dní potom, ako nastúpila. Ju, samozrejme, prehliadal, sadol si do kresla a vyčkával, kedy mu Vlasta podá kávu. Potom si ju len tak miešali a nehovorili nič. Vtedy po prvýkrát demonštratívne vstala a šla za Janou. Bola úplne rozčarovaná.

– Čo je to za človeka? – spýtala sa vtedy Jany, – veď iba stále mlčí alebo mručí ako taký medveď.

– Záhorecký? – zasmiala sa jej výrazu Jana, – naozaj vyzerá neprívetivo, ale nie je taký. Len ho treba lepšie spoznať... časom sama uvidíš...

Jej sa časom nechcelo nič vidieť, doktor Záhorecký jej bol nesympatický a ako sa poznala, nebolo sily, čo by ju prinútila tak rýchlo zmeniť názor.

Postupne zistila, že Vlasta najradšej trávi čas pri káve aj tak len s ním, takže jej ranné posedenie bolo pravidelne u Jany.

Vlasta uvarila kávu sebe aj Brunovi.

– Ďakujem, – zamiešal si Bruno tmavý nápoj. – Ako? Máš niečo nové?

– Čo už ja môžem mať nové? – upila si z kávy Vlasta.

– A čo mladá doktorka Miriam?

– Snaží sa.

– Posmutnela si, deje sa niečo? – všimol si jej výraz Bruno.

– Nič...

– Ale?!

– Miriam je veľmi milá, ale...

– No? – pobádal ju Bruno, lebo videl, že Vlastu čosi trápi.

– Nikdy si na mňa nezvykne. Mala radšej robiť s Janou. Káčerík ju nemal dať mne.

– Vedel, prečo to robí. Lebo ju dobre zaučíš.

– Necíti sa dobre pri mne.

– Vlasta, nepreháňaj.

– Bruno, vidím, ako si ma obzerá.

– Sú to hlúposti, tebe sa zdá, že si ťa obzerá, ale kam sa má pozerať, keď sa zhovárate? Na tvoje nohy? Hoci mne by za pohľad stáli...

– Nežartuj.

– Prepáč. Viem, že je to ťažké, ale pokiaľ si zvládla Janu, toto horšie nemôže byť.

Vlasta si vzdychla: – Asi nie, máš pravdu.

Bruno sa načiahol, aby sa dotkol jej ľavého líca:

– Nehanbi sa za svoju tvár. Je v nej kus bolesti, ktorú si prežila. Ona je ešte mladá, život tak nepozná, nehnevaj sa na ňu. Vieš, ak niekto nevidí tvoju krásu, hoci aj pod jazvami, potom je somár. A nestojí za nič.

Vlasta sa usmievala a potláčala slzy: – Si veľmi zlatý, Bruno, vieš o tom?

– Keď to hovoríš ty, potom je to pravda, – usmial sa aj on.

V piatok po sedení sa Bruno Záhorecký zháňal po doktorovi Valentovi. Videl ho na sedení a potom mu zmizol z očí.

Nakukol na JIS-ku.

– Je tu doktor Valent?

– Nie, pán doktor, – dve sestry sa k nemu obrátili.

– Aní tu nebol?!

– Bol tu zavčasu ráno a potom hneď po sedení. Urobil vizitu a odišiel.

- Nepovedal, kde?
- Povedal, že si ide niečo vybaviť.

Bruno zaškripal zubami. Valent tu bol už piaty deň a ešte s ním ani nehovoril. Vždy využil chvíľu, keď tam nebol, prebehol pacientov a viac ho nebolo.

- Vizitu urobil? – spýtal sa ešte raz.
- Áno, pán doktor, aj zapísal.

Bruno prebehol očami Valentove ordinácie. Občas čosi doplnil, inak nemal žiadne výhrady. Dvere sa znova otvorili. Objavil sa tam Káčerík.

- Bruno? Pod' sem, prosím ťa, máš sekundu čas?

Bruno zatvoril chorobopis a vstal: – Idem.

– Pod' so mnou do kancelárie. Potrebujem s tebou niečo prebrať.

– Vieš o tom, že Valent ma jednoducho ignoruje? – otočil sa k nemu, keď kráčali chodbou k primárovej pracovni.

- To ako?
- Chodí po izbách, robí si sám vizity, mňa, zdá sa, nepotrebuje.
- A robí niečo zle?
- Zatiaľ nie, – pripustil Bruno.

– No vidíš, tak čo? Vieš, musíme si zvyknúť na to, že dnešní mladí sú iní ako my a nemusia byť odkázaní len na nás. Majú vedomosti a skúsenosti a to rovno zo sveta. Majú už náskok. Kedysi to bolo iné.

– Dal si mi ho na starosť, preto by som bol rád, keby ma aj rešpektoval. A netváril sa ako majster sveta.

– Chápem, ale nebuď na neho taký prísny. Vieš, je to syn jedného môjho dobrého známeho a som mu zviazaný. Je to človek s nenápadným, no veľkým vplyvom. Bol by som rád, keby sa jeho synovi u nás páčilo.

– Ak chce robiť zo seba machra, prosím, ale daj mu jeho vlastnú izbu, nie moje, dobre?

– Dobre, dobre, ešte to pár dní vydrž... – primár zaštrkotal kľúčmi a obaja vošli do kancelárie.

BOJ O POZÍCIU

Miriam dopísala ordinácie a povystierala sa. Dnes ju nezvyčajne bolel chrbát. Zrejme z nepohodlnej polohy na gauči, kde prespala celú noc. Chcela sa konečne prinútiť seriózne si niečo naštudovať, preto si sadla na gauč, aby nezaspala. Nepomohlo. Bola znova taká unavená, že po pár riadkoch sa jednoducho zobudila až ráno. A teraz si každých dvadsať minút pretierala boľavý krk.

– Pani doktorka, pani Ražneckú bolí hlava, – ozvala sa sestra Darina Simulčáková, ktorá mala na starosti jej izbu.

– Tak jej dajte niečo od bolesti hlavy, – mykla Miriam plecom.

– A čo jej mám dať? – vyvalila sestra na ňu oči.

– Napríklad, paralen, – znova mykla Miriam plecom. No a čo, keď ju bolí hlava, tiež si dá paralen.

– Mali by ste sa ísť na ňu pozrieť.

– Načo, videla som ju pred pol hodinou.

– Ak niečo hlásime pani doktorke, vždy sa ide na pacienta pozrieť znova, – povedala dôležito Darina, – mali by ste ísť za pani doktorkou.

– Prečo, nestačí vám, čo som povedala ja?!

– Máme príkazy rešpektovať len ordinácie doktorky Vrbovskej, – nemenila dôležitosť svojich slov sestra, – je to tak vždy, keď prídu mladí a neskúsení doktori.

Urazená Miriam vstala a pobrala sa za Vrbovskou. Že nemá také skúsenosti, to brala, ale že jej to opovržlivo hádžu sestry pred oči, to sa jej dotklo.

Vrbovskú nenašla, no dozvedela sa, že išla robiť sono mozgových ciev. Tak si bude musieť na ňu počkať. Ale aj pani Ražnecká.

Cinkol jej telefón. Správa.

Ahoj, láska! Veľmi mi chýbaš. Teším sa na zajtra.

Usmiala sa. Dalibor. Čo zabudol, že zajtra ide k rodičom?

Musí mu zavolať, aby sa zbytočne neprehnal.

Prezvonila mu, ale nedvíhal. Preto iba rýchlo naťukala správu.